

litats per a'l prestigi del Gran Teatre que molt ho necessita. Celebrarém de cor que aixís sigui i creiém que, si ho compleix tot, serà corresposta l'empresa amb altres tants éxits.

Concert a favor de la Creu Roja francesa, al Palau de la Música Catalana.

Falaguer éxit obtingué el concert organitzat a favor de la Creu Roja francesa al Palau de la Música Catalana. La sala del Palau estava concorregudíssima donant un gros efecte d'esplendor. Els organitzadors poden estar ben satisfets del resultat que obtingué la taquilla, i si's té en compte que a l'entrada fou posada una taula de capta, que presidien xamoses i gentils dames de la colònia francesa i que no tardà gaire en veure-s l'ampla safata coberta de plata i paper, fácil serà comprendre que la recaudació pujaria a unes quantes mils pesetas.

El concert variat i ben interpretat. Començà amb «Le Rouet D'Omphale» de Saint-Saens, a dos pianos, siguent aplaudits els mestres Granados i Montoriol. L'auditori es deleità després amb les petites joies musicals: «La poupée», «La toupie», «Les cheveux de lois», «Le volant», «Colin-Maillard», «Sante-Mouton», i «Trompette et tambour», essent ben aplaudides i ben interpretades.

En Granados amb la seva pericia delicada ens donà dos de les seves «Goyescas», esclatant una gran ovació.

A la Segona part cantà la senyoreta Gilina «l'Air de Faust» de Gounod amb molta seguretat i molt d'art, i per a calmar les demostracions d'entusiasme del públic cantà fora de programa «Pourquoi rester Soulette?» de Saint-Saens.

Pero el «clou» de la vetllada com dirán els de la simpática colònia forastera la donà nostre tenor Francisco Viñas, entusiasmant al públic cantant «Els dos granaders» de Schumann sorprenent-nos després amb les vibrantes primeres notes de la «Marsellesa» esclatant en la sala una de les més fortes ovacions: fou un moment emocionant; la veu d'en Viñas malgrat ésser potent quedà ofegada entre'ls aplaudiments d'entusiasme. Tots els espectadors se posaren de peu dret, i en Viñas al final fou altra vegada aclamat entusiàsticament.

Acabà la magnífica festa de la que'n guardarem sempre un grat recort amb les «Variacions» de Saint-Saens a dos pianos i pels mestres Granados i Montoriol.

Nosaltres sortirem ben satisfets del falaguer resultat econòmic per a les víctimes del boig imperialisme i perque el nostre poble demostrà palesament les simpaties que sent per la causa justa que defensen els aliats i entre ells la nostra germana França.

Ll. S.

Carnet d'Art

Paraules

Accedint amb gust, i amb l'entusiasme de sempre, als desitjos de la Direcció d'aquest periòdic que m'honra al considerar digne d'ella la meua humil col·laboració, estimo pertinent deixar apuntat el propòsit previ, ferm i decidit, de seguir invariablement fidel a la sinceritat i sols a la sinceritat,—fins en les possibles errades de criteri,—que ha de guiar-me sempre en les meves informacions d'assumptes artístics. Apart d'aixó i avans que tot, pensaré

sempre que'ls artistes, equivocats o no, son homes com jo i que l'ofici de crític no es l'ofici de butxí. Que per a exercir-lo amb serenitat, honradesa, cal, si pot ser, conceptuar-se comprés entre'ls criticables, no sols per a tenir consciència de la propia missió fiscalitzadora, si no també per a fer-la més dolça i més humana: que la actuació siga fer crítica d'atracció i mai de repulsió. Molts que fan de crític sols per a'l gust d'enarbolar el fuet, que fa sang i martiritza, a bon segur que no'n farien si's posessin de tant en tant en condicions de ser ells fuetejats. Consti, doncs, que are com sempre, els artistes no trobaran mai en aquestes ratlles, — les més modestes de **L'Avençada**, — les pedanteries agressives del crític incissiu o mal educat, pero sempre hi trobaran les sinceres manifestacions del amic que aconcella i reconforta, del company qu'ha compartit amb ells «las gangues del ofici», les impertinències dels «savis» i les fiblades venenoses dels «escorpins».

Per avui, cal comprimir-se. Ja n'hi ha prou amb aquest sencill «introito».

En el número vinent entrarem en materia ocupant-nos del moviment artístic amb el que s'inicia l'any, que si tant fatídic comença per a tot-hom, més negre i paorós el presenten els artistes.

Joan Llopart

Crònica de Teatres

Crítica.

Quant els àngels revoltats varen pendre el mon a Jeova s'entronisà sobre la terra el cult a la Bellesa com a la més vital i més suprema aspiració de la vida; i sota el carro de Dionisiu la humanitat se postrà en holocauste del ideal.

De llavors ençà, el Teatre ha estat la veritable Casa de Deu, i tota manifestació litúrgica una mena de protesta negra i rancuniosa contra aquell crit de deslliurança i de grandesa que llença a través dels segles l'ànima pagana.

No hi ha més Teatre, doncs, que'l que neix d'aquest ideal de vida en mitg de les contingències i dels factors complexos de cada època i que porta a la vegada un impuls nou al etern devenir de la societat.

Així la crítica no pot ésser un dogma tancat semblant a una mesura que dona sistemàticament la valua de cada obra; i que, per tant, refusa, impertorbable, tota possible modificació al alcanç corrent d'aquelles.

Aixó es lo que ha caracterisat la crítica d'aquelles èpoques preceptistes, en que era un pecat tota heretgia i aixó es lo que encare avui sosté la existencia de una Congregació del Index.

S'ha de deixar venir tota innovació sense oposició a un concepte estricte que ja tinguem format i que en un moment pot representar un obstacle a la nova modalitat portada pel geni.

No son sols les amargues lluites sofertes pels més grans literats les que aixís s'haurien estalviat, sino aquesta horrible rastrallera de víctimes del fanatisme rel·ligiós que encare repeteixen, del fons de llurs tombes, la resposta de Galileu com una raó triomfadora del criticisme.

I també per aixó el Teatre ha d'ésser hermos, ha d'ésser estèticament una obra d'art, perque, com diu el nostre pulcríssim Joan Alcover, «si la vida, orfe de l'art s'apaga i se materialitza, l'art, allunyant-se de les fonts

naturals d'inspiració i divorciant-se de la vida se converteix en quimèric artífici».

La justa proposició, l'harmonia de les formes, el secret d'aquell «quid divinum» que en Francesc Pujols sab desentranyar de tota veritable obra artística, es l'element que pot donar valua i eficacia al seu contingut positiu.

Si es veritat que, com ha dit Bergron, lo còmic es un sentiment produït per l'impresió d'un acte mecànic o autómata, sense color de vida, la tragedia ha tingut sempre la més alta categoria artística perque les arrels de la seua acció están en l'ànima del poble.

Per aixó s'ha de creure que la Belleça, pugui arribar a ésser força prou poderosa per a influir d'aquest modo tan intents en la propia condició de les coses.

Plató deia: «Si agafeu un home tal com es fet per la natura, i el comparéu amb un altre que sia producte de l'art, l'obra de la natura sempre semblará la menos bella, perque l'art es més exacte que la natura».

Super

Les males llengües diuen ...

Tant per lo que diuen com per lo que fan les males llengües son deliciosos. Qui no s'ho cregui que ho preguntí a les... males llengües.

En aquesta secció, parlarán les males llengües, i encara que ja sabem («lo saben las madres!») que no es parlant precisament, quan més sabroses son les males llengües, el periòdic, com ja comprendran els nostres llegidors, no permet altre forma d'expressió lingüística que la parlada i la escrita.

La nostra aristocràcia cansada de restaurants cerca la alimentació casolana de les tabernes.

La que avui com avui té l'alt honor d'atipar a la nostra joventut daurada es la taberna anomenada «El Canario de la Garriga».

A les hores d'apat sembla alló una sucursal del Círcol més lluit de Barcelona.

Se menja el «platillo», la perdú a la vinagreta i'ls peus de porc amb naps. S'hi beu ví de tots els indrets y «champagne» de marca.

La mestressa es un model de desenvoltura, la filla, es tota una reial mossa republicana i el pare es el taberner.

La concurrencia cada día es mes nombrosa i més lluida.

Hi ha qui diu que si la nostra aristocràcia va an aquesta taberna es més per la baratura que per l'estrageo de paladars.

Un dels parroquians que han tingut més éxit, ha sigut en Prat de la Riba que hi fou dut enganyat per quatre gats de la joventut Nacionalista de la Lliga.

Qui més hi sápigua que més hi digui:

